

وزارت امور مهاجرین و عودت کنندگان

د کډوالو او راستنېدونکو چارو وزارت

ریاست اطلاعات و ارتباط عامه

آمریت ارتباط عامه

بولتن خبری

News Bulletin

14 سرطان_ سال 1400

فهرست مطالب

صفحه	عنوان
4	انتظار مرگبار؛ هزاران پناهجوی افغان در اندونیزیا به حال خودشان رها شده‌اند (اطلاعات روز)-----
8	حادثه کاری: کارگران بدون مدرک به کجا مراجعه کنند؟ (مهاجر نیوز)-----
10	نا امنی ها در ولایت بلخ؛ فعالیت شماری از قونسلگری های خارجی متوقف شده است (دویچه ویله)-----
12	بسته‌های بهداشتی برای نزدیک به دو صد خانواده در کمر توزیع شد (وب سایت وزارت)-----
13	گسترش پی‌پیشینه جنگ؛ هزاران خانواده آواره شده‌اند (هشت صبح)-----

متن کامل اخبار

انتظار مرگبار؛ هزاران پناهجوی افغان در اندونیزیا به حال خودشان رها شده‌اند (اطلاعات روز)

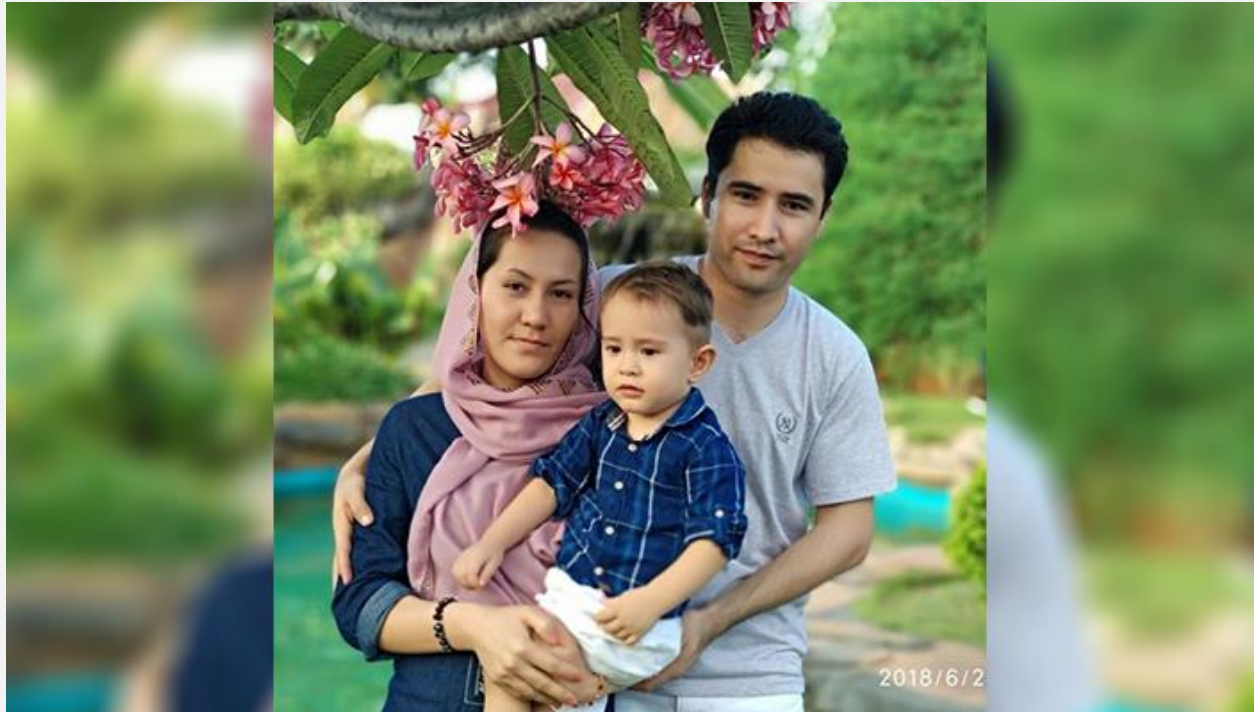
به این باور رسیده بود که افغانستان دیگر برایش وطن نمی‌شود و برای یافتن وطن امن‌تر، هفت سال پیش کوله‌بارش را بست و با زن و بچه‌اش راه مهاجرت در پیش گرفت. تمام این سال‌ها او و خانواده‌اش خیره به دروازه کمیساریای عالی پناهندگان ملل متحد در اندونیزیا نشسته و منتظر رد و پذیرش درخواست پناهندگی‌اش هست. او و تمام پناهجویانی که در اندونیزیا به سر می‌برند اما همیشه یک پاسخ تکراری می‌شنوند که «صبر داشته باشند». اما صبر بسیاری از این پناهجویان باگذشت هر روز، ماه و سال به سر می‌رود؛ آن‌چنان که تعدادی خودشان را می‌کشند.

حدود ۸ هزار پناهجو و مهاجر افغان از سال‌های پیش به اندونیزیا رفته و برای درخواست و پذیرش پناهندگی‌شان در کشور سوم در وضعیت بی‌سرنوشتی به سر می‌برند. بسیاری از آن‌ها حدود یک دهه است که در این کشور انتظار می‌کشند. این انتظار طولانی و فرساینده آن‌قدر برای این پناهجویان و مهاجران سنگین است که برخی از آن‌ها خود را حلق آویز می‌کنند و تعداد زیادی‌شان درگیر بیماری‌های روانی می‌شوند.

عصمت‌الله حسنی یکی از این پناهندگانی که در سال ۲۰۱۷ در خواست پناهندگی‌اش در کمیساریای عالی سازمان ملل تأیید شده، این روزها حوصله‌اش از سر رفته است. او با خانم و دو کودک ۴ ساله و ۹ ماهه‌اش در شهر باتم اندونیزیا دست به اعتراض و دادخواهی خیابانی زده‌اند. او بیشتر از یک ماه است که وضعیت نامناسب خود را به شکل نامه می‌نویسد و آن را به نشانی مسئولان کمیساریای عالی سازمان ملل در اندونیزیا

و رسانه‌ها می‌فرستد. او می‌گوید: «من و فامیلم در آخرین ملاقات با مسئولین گفتیم که پرونده‌ی ما را بررسی کنند. اگر حق پناهندگی داریم دیگر بیشتر از این نگذارند در بی‌سرنوشتی رنج ببریم. و اگر حق پناهندگی نداریم ما را در جلورسانه‌ها دیپورت کنند. و اگر در افغانستان کشته شدیم باید جواب‌گو باشند. اما آن‌ها همچنان حرف ما را نادیده گرفتند. نمی‌دانم چه باید کرد.»

بشیر راسخ با همسر و فرزندش هفت سال می‌شود بی‌سرنوشت در شهر کوپانگ تیمور شرقی زندگی می‌کند.

بشیر راسخ، هفت سال می‌شود که با خانم و یک فرزندش در شهر کوپانگ تیمور شرقی در نزدیکی اندونیزیا، در یک اتاق چهار متری که سازمان بین‌المللی مهاجرت در اختیارشان قرار داده، زندگی می‌کند. او در طول سال‌های اقامتش در این کشور، سختی‌های زیادی کشیده و باگذشت هر روز به مشکلاتش اضافه می‌شود. همسر او پنج سال می‌شود که افسردگی گرفته و فرزند چهارونیم ساله‌اش، مشکل اوتیسم دارد. او می‌گوید براس دسترسی به خدمات پزشکی و رفتن به بیمارستان چندبار به سازمان بین‌المللی مهاجرت (IOM) مراجعه کرده و مشکلات‌شان را در میان گذاشته اما این سازمان همکاری نکرده است.

«از آن‌جایی که کوپانگ یک شهر فقیر و دورافتاده است، مهاجرین این‌جا با مشکلات فراوان روبه‌رویند. نبود خدمات صحی و کندی روند اسکان مجدد، بلا تکلیفی و روشن‌نبودن آینده از عمده‌ترین مشکلات ماست.»

اندونیزیا از جمله کشورهایی است که کنوانسیون رسیدگی به وضعیت پناهندگان را امضا نکرده و به همین سبب پناهجویان و مهاجران حق اشتغال ندارند و نمی‌توانند هزینه خدمات درمانی و آموزشی را پرداخت کنند.

به طور کلی پناهجویان و مهاجران افغان در اندونیزیا از لحاظ شرایط و وضعیت در سه گروه قرار می گیرند. یک گروه از پناهجویان و پناهندگان زیر پوشش سازمان بین المللی مهاجرت و اداره مهاجرت اندونیزیا قرار دارند که در ۹ کمپ در شهرهای مختلف این کشور زندگی می کنند و برای شان غذا و خدمات درمانی فراهم می شود. گروه دوم زیر نظر کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل در جاکارتا و شهرهای حومه آن زندگی می کنند. این گروه تحت پوشش نیمه حمایتی سازمان های خیریه و سازمان ملل قرار دارند و به طور نسبی از مخارج زندگی و خدمات درمانی برخوردارند. گروه سوم با هزینه شخصی به طور مستقل در هتل ها، خانه ها و اتاق های شخصی زندگی می کنند و از هیچ نوع خدمات برخوردار نیستند. اما همه گروه ها در یک مورد نقطه مشترک دارند؛ انتظار بی پایان، بی سرنوشتی و آینده مبهم. این انتظارهای فرساینده و طولانی سبب شده که تعدادی از این پناهجویان و مهاجران دست به خودکشی بزنند. براساس آخرین گزارش کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل که در ماه نوامبر ۲۰۲۰ منتشر شده، در مجموع ۱۳ مورد خودکشی در بین تمام مهاجران و پناهجویان در اندونیزیا ثبت شده که ۱۲ نفر آن ها اهل افغانستان بوده اند. طبق این گزارش بیشترین رقم این خودکشی ها از سال ۲۰۲۰ به بعد اتفاق افتاده است.

در کنار خودکشی، بیماری های روانی و از جمله افسردگی در نزد پناهجویان و پناهندگان بسیار شایع است. یکی از آن ها رجب علی محمدی است که ۹ سال می شود که در این کشور دور از خانواده اش زندگی می کند. زندگی در بی سرنوشتی، آینده مبهم و دوری از خانواده و مشکلات اقتصادی باعث شده او درگیر مشکلات روانی شود. او هر باری که به کمیساریای سازمان ملل مراجعه می کند و از مشکلات و بلا تکلیفی اش می گوید، این سازمان نیز تذکر همیشگی اش را به او می دهد؛ این که باید صبور باشند.

«از نگاه جسمی و روحی همه ی پناهجویان و پناهندگان مشکل روانی دارند. بی سرنوشتی آدم را زجر می دهد. ۹ سال شد که سازمان ملل هیچ نوع کمک و جواب درست در خصوص مشکلات و سرنوشت من نداده است. از سازمان ملل می خواهیم که به پناهندگان توجه کند و سرنوشت شان را مشخص کند. حداقل به ما بگویند تا چه وقت باید در این کشور بمانیم.»

سلمان ناصری در کنار این که چندین سال بلا تکلیف در کشور اندونیزیا زندگی می کند به بیماری های روانی و جسمی مبتلا شده است.

سلمان ناصری هم بیشتر از هشت سال می شود در اندونیزیا زندگی می کند و در آنجا مبتلا به بیماری های روانی و جسمی شده است. می گوید که شب ها از درد شانه و گردن خواب نمی رود و فقط یک بار او را به بیمارستان برده اند.

وزارت امور مهاجرین افغانستان به روزنامه اطلاعات روز می گوید که دولت افغانستان تا اکنون در عرصه مدیریت پناهجویان افغان که در کشورهای اندونیزیا، ترکیه، یونان و هند به سر می برند و از این کشورها فقط به عنوان مسیر عبوری استفاده می کنند، هیچ برنامه ای نداشته است. رضا باهر، معاون سخن گوی وزارت امور مهاجرین و عودت کنندگان افغانستان می گوید که این وزارت برای بهبود شرایط و حل مشکلات پناهندگی پناهجویان افغان جدیداً وارد مذاکره با کشورهای عمده که این پناهجویان در آن به سر می برند و همچنان کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل و سازمان بین المللی مهاجرت شده اند: «وزارت برای رسیدگی به مشکلات مهاجران افغان در این اواخر با هند و ترکیه مذاکراتی داشت. سال قبل هم با یونان مذاکره داشتیم. در اندونیزیا نیز ما قصد داریم که یک نمایندگی وزارت را داشته باشیم. و همچنین مذاکرات رسمی با دولت اندونیزیا داشته باشیم. به علاوه، ما همواره از بخش پناهندگان سازمان ملل خواستیم که در زمینه پذیرفتن مهاجران افغان و انتقال مهاجران آن ها در کشورهای سوم که پذیرفته شده اند، با ما همکاری داشته باشند. متأسفانه ما در این عرصه از دولت اندونیزیا و سازمان ملل جواب مشخص دریافت نکردیم.»

آقای باهر تأکید می کند که امسال هیأتی از وزارت امور مهاجرین افغانستان به اندونیزیا سفر خواهد داشت و خواست شان از دولت اندونیزیا و کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل این است که یا پناهجویان افغان را به افغانستان برگردانند و یا در اندونیزیا اقامت دائمی داده و زمینه اشتغال را برای شان فراهم کنند.

بر پایه گزارش ماه نوامبر ۲۰۲۰ کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل متحد، ۱۳ هزار و ۷۴۵ پناهنده به ترتیب از کشورهای افغانستان، سومالیا، میانمار، عراق و سودان در ۱۳ کمپ در شهرهای مختلف اندونیزیا زندگی می کنند و منتظر دریافت پناهندگی از چهار کشور استرالیا، امریکا، نیوزلند و کانادا هستند. در طی دو سال گذشته روند پذیرش پناهندگی و اسکان مجدد در استرالیا و نیوزلند خیلی کم شده است، طوری که در سال ۲۰۲۰ فقط ۴۱ نفر به استرالیا اسکان مجدد شده اند.

این پناهجویان و پناهندگان از دولت ها و کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل متحد می خواهند که به مشکلات مالی، بهداشتی و افزایش روند بررسی درخواست پندهندگی و اسکان مجددشان به کشور سوم، رسیدگی کنند. آن ها می گویند راه برگشتی به کشور افغانستان ندارند و همه از روی مجبوری راه مهاجرت را در پیش گرفته اند.

بشیر راسخ، عضو نیروی ویژه ارتش افغانستان بوده و می گوید که مدت قانونی سربازی اش را ختم کرده و به دلایل امنیتی دیگر قادر به ادامه زندگی در افغانستان نبوده است. عصمت الله حسنی در ولایت غزنی افغانستان یک خواننده محلی بوده و می گوید پس از آن که طالبان او را تهدید به مرگ کرد و همکاری دلشاد یک خواننده محلی دیگر را در سال ۲۰۱۶ از مسیر جاغوری-غزنی ربوده و بعدا کشتند، مجبور شد افغانستان را ترک کند.

«همان گونه که در افغانستان قتل عام می شویم و هیچ کس جواب گو نیست، در دیار مهاجرت زیر نظر سازمان ملل همچنان نادیده گرفته می شویم. کس پاسخ گو نیست و این نهایت دردآور است. ما از همه ی آن هایی که خود را حامیان حقوق بشر می نامند ناامید شده ایم. سازمان ملل ما را فراموش کرده است.»

حادثه کاری: کارگران بدون مدرک به کجا مراجعه کنند؟ (مهاجر نیوز)

در فرانسه، کارگران بدون مدرکی که قربانی حوادث کاری می شوند می توانند از خدمات صحتی و در صورت لزوم، جبران خسارت مستفید شوند. مهاجر نیوز توضیح می دهد.

حوادث کاری یک امر معمول است و در فرانسه بخشی از عرصه ها بیشتر در معرض این حوادث قرار دارند. بر اساس یک گزارش اداره بیمه اجتماعی، در سال ۲۰۱۹ بیشترین حوادث کاری در بخش های خدماتی (کار کوتاه مدت، فعالیت های اجتماعی، صحت و پاک کاری) اتفاق می افتند.

بر اساس آمار موجود، بیشترین موارد مرگ و میر در حوادث کاری در بخش پاک کاری روی می دهد: در سال ۲۰۱۹، ۱۷۶ تن در اثر حوادث کاری جان خود را از دست داده اند این رقم نسبت به سال قبلی ۶۴،۵ درصد افزایش را نشان می دهد.

کارگران بدون مدرک به دلیل وضعیت خاص اداری خود می توانند در برابر حوادث کاری بیشتر از دیگران آسیب پذیر باشند. در صورت وقوع چنین حوادثی این روند را باید دنبال کنید.

اعلام حادثه کاری

بعد از وقوع یک حادثه کاری، شما ۲۴ ساعت وقت دارید که با نامه راجستری (یا شفاهی) این حادثه به کارفرمای تان خبر بدهید. به گفته سازمان اطلاعات و حمایت از مهاجران (ژیستی) در قدم بعدی، اداره محل کار تان مسئولیت دارد طی ۴۸ ساعت، حادثه کاری شما را به صندوق بیمه بیماری اطلاع بدهد.

اداره کار تان مسئولیت دارد به محض آگاهی از حادثه «فورمه حادثه کاری» را به شما بفرستد. این فورمه را میتوانید از آدرس انترنتی صندوق بیمه نیز بدست بیاورید. ameli.fr:

در صورتی که کارفرما نخواهد حادثه را به بیمه اطلاع بدهد، شما یا یکی از نزدیکان تان می‌توانید این کار را انجام دهید. برای مستند بودن اطلاع رسانی تان، باید اسناد رابطه تان با کارفرما و رابطه میان کار و حادثه را به بیمه بفرستید.

کارگران یک پروژه ساختمانی. عکس از پیکسای

معمولاً بیمه اجتماعی باید محرمیت حرفوی و وضعیت اداری شما را حفظ کند. با این حال این امکان وجود دارد که اگر یک دادستان در مورد یک فرد بدون مدرک خواهان اطلاعات گردد، کارمندان اجتماعی نمی‌توانند این محرمیت حرفوی را رعایت کنند. به گفته سازمان ژیستی، خودداری از دادن اطلاعات تنها با «دلیل قانونی» ممکن است اما این دلیل قانونی تا کنون تعریف نشده است.

سازمان‌های حمایت از کارگران بدون مدرک توصیه می‌کنند که هر مورد حادثه کاری باید به صورت جداگانه مورد ارزیابی قرار بگیرد زیرا در یک حادثه کاری، اگرچه خطر افشای یک فرد بدون مدرک وجود دارد اما همزمان این فرد می‌تواند تحت مداوا قرار بگیرد و احتمالاً سند اقامت به دست بیاورد. به گفته سازمان ژیستی، در چنین موردی سطح معلولیت دایمی یک فرد باید ۲۰ درصد یا بالاتر از آن باشد.

مراجعه به داکتر یا شفاخانه

در گام بعدی، شما باید به یک داکتر یا شفاخانه مراجعه کنید تا بعد از معاینه، یک تصدیق مریضی کاری به شما بدهند. اگر کارفرما حادثه کاری تان را زیر سوال ببرد بیمه اجتماعی می تواند در این زمینه تحقیق کند در غیر آن دوسیه بیماری تان در جریان یک ماه بررسی خواهد شد.

معافیت از پرداخت مصارف بیماری

فورمه حادثه کاری به شما امکان این را می دهد که بدون پرداخت پول، تداوی شوید. سازمان ژبستی یادآوری می کند که پرداخت مصارف تداوی یک فرد از جانب بیمه، ربطی به مدرک اقامت یا کاری او ندارد.

در صورتی که در پایان دوره تداوی، وضعیت شما بهبود پیدا نکند یا بدتر گردد شما باید از داکتر تصدیق ادامه تداوی را بگیرید.

به گفته بیمه اجتماعی، یک کارفرما که بدون اقدامات و پیشگیری های لازم، کارمند خود را در معرض خطر حادثه کاری قرار داده، یک اشتباه نابخشودنی را مرتکب شده است.

اگر شما معتقد هستید که کارفرمای تان در حادثه کاری شما مسئول است می توانید از صندوق بیمه کاری درخواست کنید میان شما و کارفرما میانجیگری کند و یا این که طی دو سال بعد از حادثه، قضیه را در دادگاه مطرح کنید. در صرت مرگ فرد حادثه دیده، نزدیکان او می توانند قضیه را دنبال کنند.

اگر می خواهید مقصر بودن کارفرمای تان را ثابت کنید، بهتر است از یک سندیکا بخواهید شما را در این مورد همراهی کند.

نا امنی ها در ولایت بلخ؛ فعالیت شماری از قونسلگری های خارجی متوقف شده است (دوپیچه ویله)

سقوط پیهم ولسوالی ها در ولایت بلخ سبب توقف فعالیت شماری از قونسلگری ها شده است. مقام های محلی تأیید می کنند که دیپلمات های قونسلگری های آلمان، روسیه، قزاقستان، ایران و ترکیه ولایت بلخ را ترک کرده اند.

آلمان، روسیه، ترکیه، قزاقستان، ایران، هند، پاکستان، تاجکستان و ازبکستان در ولایت بلخ در شمال افغانستان نمایندگی سیاسی دارند. اما گسترش دامنه نا امنی ها در شمال و سقوط شماری از ولسوالی های این ولایت تأثیری منفی بر فعالیت نمایندگی های سیاسی کشور های خارجی در این ولایت برجا گذاشته است.

برخی منابع امروز (یکشنبه ۴ جولای ۲۰۲۱) از توقف فعالیت هشت قونسلگری در این ولایت خبر داده اند.

مقام های محلی نیز در گفتگو با دویچه وله تأیید کردند که تنها ۵ قونسلگری به شمول آلمان، ترکیه، روسیه، ایران و قزاقستان دیپلمات های شان را از این ولایت بیرون کرده اند اما فعالیت قونسلگری های هند، پاکستان، تاجکستان و ازبکستان در این ولایت ادامه دارد.

اما محمد افضل حدید، رئیس شورای ولایتی بلخ به دویچه وله می گوید که قونسلگری ها در این ولایت بسته نشده اند، بلکه شماری از کارمندان شان را به ولایت کابل انتقال داده اند: «یک تعداد این قونسلگری ها مثل قونسلگری پاکستان، ایران و قزاقستان شماری از افراد شان را به کابل انتقال داده اند ولی قونسلگری ها بسته نیستند. یعنی دیگر فعالیت های شان ادامه دارند اما تنها صدور ویزه را متوقف ساخته اند».

وی می گوید که قونسلگری آلمان که در داخل پایگاه نظامی نیروهای خارجی در میدان هوایی فعالیت داشت، همزمان با خروج نیروهای آلمانی بسته شد: «قونسلگری آلمان در کمپ میدان هوایی بود بعد از این که آلمانی ها رفتند قونسل آلمان هم با سربازان آن کشور رفت.» «سفارت پاکستان در افغانستان با نشر اعلامیه این توقف فعالیت قونسلگری این کشور را در ولایت بلخ رد کرده است و گفته است که فعالیت این نمایندگی سیاسی پاکستان در ولایت بلخ ادامه دارد.

سقوط هشت ولسوالی بلخ

ولایت بلخ در شمال افغانستان به شمول شهرک بندری حیرتان ۱۴ ولسوالی دارد. شورای ولایتی بلخ می گوید که هشت ولسوالی این ولایت در ۱۶ روز اخیر به دست طالبان افتاده اند.

محمد افضل حدید، رئیس شورای ولایتی بلخ در این باره به دویچه وله گفت: «جمعاً هشت ولسوالی، به شمول ولسوالی های کلداری و شورتیپه که در شرق و غرب بندر حیرتان قرار دارند، سقوط کردند و شش ولسوالی به دست دولت است».

به گفته شورای ولایتی این ولایت اکنون پنج حزب سیاسی در این ولایت که با هم اختلاف داشتند، اختلافات را کنار گذاشته اند و به رهبری عطا محمد نور بسیج شده اند. آنان پاسگاه های تقویتی را به حمایت نیروهای امنیتی در این ولایت ایجاد کرده اند.

اینکه خط نخست نبرد در بیست کیلومتری شهر مزار شریف موقعیت دارد، از یک سو مردم را نگران ساخته است و از سوی دیگر تاثیر منفی بر بهای مواد غذایی برجا گذاشته است.

رئیس شورای ولایتی بلخ می افزاید که افتادن شیرخان بندر به دست طالبان، مشکلات امنیتی در بندر آقینه و در نزدیکی های بندر حیرتان سبب افزایش بهای مواد غذایی در این ولایت شده است و مردم را با مشکلات زیادی دست و گریبان ساخته است.

حملات با استفاده از درون

برای دومین بار امروز یک شنبه شماری از نیروهای امنیتی و خیزش های مردمی در نزدیکی شهر مزار شریف توسط درون یا هواپیمای بی سرنشین کوچک مورد حمله قرار گرفتند.

این عضو شورای ولایتی بلخ می پذیرد که در این حمله پنج تن به شمول آمر تنظیم ترافیک ولایت بلخ، یک سرباز پولیس و سه عضو خیزش مردمی زخمی شدند که وضعیت دو تن از زخمیان وخیم گفته شده است.

بسته های بهداشتی برای نزدیک به دو صد خانواده در کُنَر توزیع شد (وبسایت وزارت)

ریاست امور مهاجرین و عودت کنندگان ولایت کنر به روز شنبه، 12 سرطان بسته های صحی را به 182 خانواده بیجاشده ولسوالی غازی آباد توزیع نمود.

این بسته‌ها با هماهنگی و تحت نظارت اداره امور مهاجرین این ولایت و کمک مالی موسسه DACAR به بیجاشدگان مساعدت شد.

گسترش بی‌پیشینه جنگ؛ هزاران خانواده آواره شده‌اند (هشت صبح)

در دو ماه اخیر جنگ در بیش‌تر ولایت‌ها به شکل بی‌پیشینه‌ای گسترش یافته است. جنگ‌ها، سبب شده است که هزاران خانواده، خانه‌های‌شان را ترک کنند و در مراکز ولسوالی‌ها و ولایت‌های نسبتاً امن، تحت شرایط دشوار، برای خود سرپناه جست‌وجو کنند.

وزارت امور مهاجرین و عودت‌کننده‌گان می‌گوید که در جریان دو ماه جنگ، حدود ۲۲ هزار و ۴۱۶ خانواده از ولایت‌های مختلف بی‌جا شده‌اند.

عبدالباسط انصاری، مشاور مطبوعاتی این وزارت در صحبت با روزنامه ۸ صبح گفت که بیش‌تر این بی‌جاشده‌گان از ولایت‌های کندز، بغلان، هلمند، غزنی، تخار و بدخشان‌اند. آقای انصاری افزود که وزارت امور مهاجرین و عودت‌کننده‌گان به ۲۰ هزار خانواده مواد غذایی، فرش و خیمه کمک کرده است. وی از موسسات همکار خواست که این وزارت را همکاری کنند، تا آنان بتوانند، بی‌جاشده‌گان بیش‌تر را تحت پوشش قرار دهند.

برخلاف آمار این وزارت، یافته‌های ۸ صبح از ولایت‌های تخار، کندز، بغلان، بدخشان و بلخ نشان می‌دهد که جنگ‌ها در این ولایات حدود ۳۷ هزار خانواده را بی‌جا کرده است.

بسته‌های مواد غذایی و غیرغذایی‌ای که از طرف وزارت امور مهاجرین و عودت‌کننده‌گان به بی‌جاشده‌گان جنگ، کمک شده است، کافی نیست. شماری از بی‌جاشده‌گان جنگ در ولایت بلخ به روزنامه ۸ صبح می‌گویند که در وضعیت ناگواری به سر می‌برند.

آنان می‌گویند که در پی جنگ میان طالبان و نیروهای امنیتی، داشته‌هایشان را از دست داده‌اند. در حال حاضر، از چهارده ولسوالی بلخ، ولسوالی‌های زارع، چهاربولک، دولت‌آباد، بلخ، شولگره، کشنده، شورتپه، چمتال و کلدان این ولایت تحت کنترل گروه طالبان قرار دارد.

غلام‌سخی، آواره جنگ در بلخ به ۸ صبح گفته است: «نه آب داریم، نه نان، نه چیز دیگری داریم. در این هوای گرم زیر یک خیمه پارچه‌ای زنده‌گی می‌کنیم. چه قسم کنیم، از این بعد کجا برویم. خانه خود را از دست دادیم، اولاد خود را از دست دادیم. از دو طرف جنگ است، هم دولت می‌زند، هم طالب. در این وسط ملت در به‌در و خاک‌به‌سر است.»

غلام‌سخی که از جنگ بیزار است، می‌گوید: «ما از خداوند می‌خواهیم که یک صلح دوام‌دار را در کشور ما برقرار کند و مردم بتوانند دوباره به ولسوالی‌ها و قشلاق‌های خود برگردند و به کار و غریبی خود مشغول باشند.»

هشت هزار خانواده در بغلان بی‌جا شده‌اند

ریاست امور مهاجرین و عودت‌کننده‌گان ولایت بغلان اعلام کرده است که طی یک ماه گذشته به علت افزایش درگیری‌ها در این ولایت حدود هشت هزار خانواده بی‌جا شده‌اند.

شریف‌الله شفق، رییس امور مهاجرین و عودت‌کننده‌گان ولایت بغلان می‌گوید که این خانواده‌ها از ولسوالی‌های نهرین، بغلان مرکزی، برکه، دهنه غوری و دیگر ولسوالی‌های ناامن این ولایت بی‌جا شده‌اند.

به گفته او، از میان هشت هزار خانواده بی‌جاشده در یک ماه اخیر، به یک هزار خانواده کمک صورت گرفته است. رییس اداره مهاجرین بغلان تصریح می‌کند که روند سروی و کمک‌رسانی از یک ماه به این سو آغاز شده است و تیم‌های این ریاست در حال سروی هفت هزار خانواده باقی‌مانده هستند. او افزود که در آینده نزدیک با تمام شدن سروی این خانواده‌ها، به آن‌ها کمک غذایی و غیرغذایی توزیع می‌شود.

بیش از هفت هزار خانواده در بدخشان بی‌جا شده‌اند

ریاست امور مهاجرین و عودت‌کننده‌گان ولایت بدخشان گفته است که به علت خشونت‌ها و جنگ‌های اخیر در این ولایت بیش از هفت هزار خانواده مجبور به ترک خانه‌هایشان شده‌اند. عبدالواحد طیبی، رییس مهاجرین و عودت‌کننده‌گان بدخشان می‌گوید که بر اثر جنگ‌های شدید در این ولایت، هزاران خانواده خانه‌هایشان را ترک کرده‌اند.

به گفته طیبی، این آواره‌گان از ولسوالی‌های کشم، بهارک، جرم، یفتل پایان، خاش، ارغنج‌خواه، ارگو و ساحاتی در شهر فیض‌آباد به مرکز ولایت بدخشان پناه آورده‌اند.

رییس مهاجرین و عودت‌کننده‌گان بدخشان افزود که تنها در چند هفته اخیر به سبب تشدید جنگ‌ها حدود دو هزار و ۵۰۰ خانواده از ولسوالی‌های مختلف آواره شده‌اند. او تصریح کرد که از میان بیش‌تر از ۲۰۰ خانواده از باغ شرکت کندز به بدخشان آمده‌اند. تنها به ۱۳۹ خانواده آواره از کندز کمک شده است. عبدالواحد طیبی می‌گوید که کمک‌رسانی به خانواده‌های دیگر جریان دارد.

خانواده‌هایی که از باغ شرکت کندز آواره شده و به بدخشان پناه آورده‌اند، می‌گویند که طالبان آن‌ها را به جرم بدخشانی بودن، کوچ دادند. در همین حال، طیبی از افزایش تعداد آواره‌گان با تشدید جنگ‌ها در بدخشان ابراز نگرانی کرد.

۱۲ هزار خانواده در کندز بی‌جا شده‌اند

ریاست مهاجرین و عودت‌کننده‌گان کندز می‌گوید که در نتیجه جنگ در یک ماه گذشته، ۱۲ هزار خانواده مجبور به ترک خانه‌هایشان شده‌اند.

غلام‌سخی رسولی، رییس مهاجرین و عودت‌کننده‌گان ولایت کندز می‌گوید که در نتیجه نبردهای شدید میان نیروهای امنیتی و گروه طالبان در این ولایت، بیش از ۱۲ هزار خانواده بی‌جا شده‌اند. به گفته رسولی، این شمار بی‌جاشده‌گان از ولسوالی‌های امام صاحب، علی‌آباد، خان‌آباد، چهاردره و ساحات مرکزی شهر کندز هستند.

رییس مهاجرین این ولایت گفته است که در یک ماه اخیر در هماهنگی با نهادهای کمک‌رسان، از مجموع دوازده هزار خانواده بی‌جاشده، شش هزار و ۵۰۰ خانواده آن به کمک نیاز داشته‌اند که در حال حاضر روند توزیع کمک به این خانواده‌ها جریان دارد.

در همین حال رسولی تصریح کرده است که حدود دو هزار خانواده از کندز به ولایات تخار، بغلان و کابل رفته‌اند.

از سوی دیگر، به گفته غلام‌سخی رسولی تعداد آواره‌گان در این ولایت رو به افزایش است و برای رسیدگی به آنان چالش‌های زیادی از جمله مسدود بودن راه‌ها و نبود گدام‌های مواد غذایی، وجود دارد.

نُه هزار خانواده در تخار بی‌جا شده‌اند

ریاست مهاجرین و عودت‌کننده‌گان ولایت تخار می‌گوید که در نتیجه جنگ‌های اخیر در ولایت تخار حدود نُه هزار خانواده مجبور به ترک خانه‌هایشان شده‌اند.

یاسین لبیب، رییس مهاجرین و عودت‌کننده‌گان ولایت تخار می‌گوید که حدود نُه هزار خانواده از ۱۳ ولسوالی و مرکز ولایت تخار در پی سقوط ولسوالی‌ها به شهر تالقان پناه آورده‌اند.

رئیس مهاجرین تخار گفت که این خانواده‌ها از ولسوالی‌های رستاق، بنگی، چال، خواجه بهاولدین، بهارک، خواجه غار، درقد، دشت قلعه، ینگ قلعه و ولسوالی فرخار که جنگ در آن ادامه دارد و نیز از ساحات «چشمه شیر و قول برس» در شهر تالقان مرکز این ولایت بی جا شده‌اند.

به گفته لبیب، نزدیک به یک هزار خانواده از کندز نیز به شهر تالقان پناه آورده‌اند که نزدیک به ۳۰ خانواده آن در یک مکتب خصوصی جابه‌جا شده‌اند و دیگران در خانه بسته‌گان‌شان به سر می‌برند.

یاسین لبیب گفت که قرار است برای این مهاجرین یک مکان بزرگ‌تری اختصاص یابد تا نیازهای این خانواده‌ها که از کندز آمده‌اند از نظر مکان بودوباش رفع شود.

رئیس مهاجرین و عودت‌کننده‌گان تخار تصریح کرد که تاکنون به ۸۰۰ خانواده از میان نه هزار خانواده بی‌جاشده در تبانی با موسسه‌های کمک‌رسان، کمک‌های غذایی و غیرغذایی توزیع شده است. در همین حال، لبیب می‌گوید که منابع کافی برای کمک‌رسانی به این تعداد بی‌جاشده وجود ندارد و ریاست مهاجرین و عودت‌کننده‌گان تخار با چالش‌های زیادی برای رسیدگی به این حجم بی‌جاشده‌گان مواجه است.

وضعیت ولایت‌های دیگر که در آن جنگ جریان دارد، بهتر از این پنج ولایت نیست. در صورتی که دولت برای پس زدن حملات گروه طالبان اقدام جدی نکند، وضعیت بدتر از این خواهد شد.